

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoP/227/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819200341
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hrabovecká
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7819200341.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hraboveckej a členiek senátu JUDr. Ludviky Bodnárovej a JUDr. Frederiky Zozulákovej v právnej veci manžela S. K. nar. XX.X.XXXX bývajúceho v O., J. XXX proti manželke M. K. nar. XX.XX.XXXX trvale bývajúcej v O., J. XXX, t.č. v N. XX v konaní o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom M. K. nar. X.X.XXXX, V. K., nar. XX.X.XXXX, S. K., nar. XX.X.XXXX, M. F. K., nar. X.XX.XXXX a P. S. K. nar. X.X.XXXX zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce sociálnych vecí a rodiny Rožňava o odvolaní manžela proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 16. júna 2019 č.k. 7P/33/2019-72 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku o zverení mal. detí K. M. nar. X.X.XXXX, V. nar. XX.X.XXXX, S. nar. XX.X.XXXX, M. F. nar. X.XX.XXXX a P. S. nar. X.X.XXXX do osobnej starostlivosti matky mal. detí na čas po rozvode manželstva, vo výroku o výživnom a vo výroku o zamietnutí návrhu otca.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom z 18. júna 2019 č.k. 7P/33/2019-72 manželstvo S. K. nar. XX.X.XXXX s M. K. rod. N. nar. XX.XX.XXXX uzavreté XX.X.XXXX na Matričnom úrade Mesta Dobšiná zapísané v Knihe manželstiev Matričného úradu Dobšiná vo zväzku X ročník XXXX na strane XXX pod poradovým číslom XX rozviedol. Na čas po rozvode zveril maloleté deti M., V., S., M. F. a P. S. do osobnej starostlivosti matky a otca zaviazal prispievať na výživu každého dieťaťa vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené a neploleté dieťa od právoplatnosti totoho rozsudku vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca matke maloletých detí. Návrh manžela (otca maloletých detí), ktorým sa domáhal zverenia maloletých detí do jeho osobnej starostlivosti zamietol. Dohoda rodičov o úprave styku otca s maloletými deťmi sa stala súčasťou výrokovej časti rozhodnutia. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

2. Proti výroku rozhodnutia, ktorým bol zamietnutý návrh otca na zverenie maloletých detí M., S. a M. F. do jeho osobnej starostlivosti podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletých detí s odôvodnením, že matka nemá dostatočné podmienky pre starostlivosť a výchovu ich spoločných detí a on im môže poskytnúť lepšie bytové podmienky a starostlivosť.

3. Matka maloletých detí sa k odvolaniu otca nevyjadřila.

4. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu otca trval na svojom písomnom vyjadrení doručené súdu prvej inštancie, ako aj na vyjadreniach uvedených v rámci ústneho pojednávania. Uviedol, že napriek tomu, že otec má vytvorené kompletnejšie bytové podmienky u svojich príbuzných, ako má matka v prenajatých priestoroch staršieho rodinného domu, navrhol, aby toho času osobnú starostlivosť o deti

zabezpečovala matka detí vzhľadom na ich útlý vek a potreby. Taktiež prihliadajúc aj na zachovanie a vytváranie súrodeneckých väzieb neodporúča rozdelenie súrodencov medzi rodičov. V budúcnosti bude matka detí naďalej v sledovaní úradu práce, sociálnych vecí a rodiny a v prípade, že by nezvládala starostlivosť o deti, budú vykonávané zo strany úradu ďalšie opatrenia v rodine. Poukázal aj na vyjadrenie otca, že na deti od rozchodu rodičov neprispieva a ani sa nepodieľa na ich výchove, svoje náklady zabezpečuje z príjmu svojej matky a jeho dcéra z iného mimomanželského pomeru je v náhradnej starostlivosti starej matky. Otec osobne nezabezpečuje starostlivosť ani o jedno zo svojich detí. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku.

5. Ďalšie vyjadrenia zo strany účastníkov konania neboli.

6. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí návrhu otca na zverenie maloletých detí M., S. a M. F. do jeho osobnej starostlivosti na čas po rozvode spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z § 65 a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav vo vzťahu k úprave práv a povinností rodičov voči maloletým deťom, posúdil ho podľa správnych zákonných ustanovení Zákona o rodine, v súlade s § 191 ods. 1 CSP vyhodnotil dôkazy, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania, preto je odôvodnenie rozsudku v tejto časti presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Odvolací súd dospel k záveru, že v priebehu konania na súde prvej inštancie boli nepochybne zistené a preukázané všetky skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode, v dôsledku čoho ani odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. V tomto prejednávanom prípade súd prvej inštancie dôsledne vykonal dokazovanie a úplne zistil skutočný stav, ktorý následne správne právne posúdil, pričom jeho skutkové a právne závery zjavne nie sú svojvoľné, neudržateľné a ani neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd ďalej konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP a len odlišný názor účastníka (v tomto prípade otca) vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov a úvahám súdu uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku nečiní rozhodnutie nezákonným a nepreskúmateľným.

9. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pre akékoľvek rozhodnutie súdu o úprave výkonu rodičovských práv a povinností, je podstatným posúdenie najlepšieho záujmu mal. dieťaťa, pričom nejde o otázku skutkovú, ale o právne posúdenie veci a rovnako zdôrazňuje, že záujem dieťaťa nie je možné zamieňať so subjektívnymi predstavami rodičov o realizácii výchovného pôsobenia, teda s ich predstavou o výkone rodičovských práv a povinností. Účelom konania vo veciach starostlivosti súdu o mal. dieťa je čo najrýchlejšia efektívna ochrana záujmov mal. dieťaťa, ktorým je aj nastolenie určitého režimu výkonu rodičovských práv a povinností k dieťaťu a práve rozhodnutím súdu sa eliminuje eventuálny škodlivý dopad z hľadiska osobnostnej a morálnej ujmy na strane maloletého dieťaťa, v dôsledku ukončenia dlhodobého dohadovania, osočovania, neúcty voči rodičmi, t.j. vylúči sa faktor traumatizujúceho prežívania na strane mal. dieťaťa.

10. Vo vzťahu k odvolaniu otca v rozsahu jednej vety bez uvedenia dôvodov odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie dáva dostatok podkladov pre zákonné rozhodnutie o výchove mal. detí na čas po rozvode manželstva, z ktorého nepochybne vyplýva, že mal. deti M., V.W., S., M. F. a P. S. boli doteraz iba v osobnej starostlivosti matky, citová väzba detí

a matky je silná a matkou vytvorené podmienky pre výkon osobnej starostlivosti v priebehu konania na súde prvej inštancie sa usporiadali a sú vyhovujúce, ako to vyplýva zo šetrenia kolízneho opatrovníka. Otec sa o mal. deti osobne nestaral a ako sám uviedol, dokázal by im poskytnúť starostlivosť za pomoci svojej matky, ktorá však pracuje ako opatrovatelka v Rakúsku a má zverenú do náhradnej osobnej starostlivosti otcovu dcéru X. K.. Skutočnosť, že otec má komfortnejšie bytové podmienky u svojich príbuzných, ako matka v prenajatých priestoroch staršieho rodinného domu, sama osebe nie je dostatočným dôvodom na to, aby mal. deti boli zverené do osobnej starostlivosti otca, ktorý navyše sa chce starať len o tri deti (M., S. a M. F.), čím by bolo ohrozené zachovanie a prehĺbovanie súrodeneckých väzieb, t.j. rozdelenie súrodencov medzi rodičov nie je v súlade s ich najlepším záujmom za situácie, že pomery matky a jej osobnostné predpoklady pre výchovu mal. detí neboli v čase rozhodovania súdu spochybnené kolíznym opatrovníkom, ktorý v prípade potreby prijme relevantné opatrenia za účelom zabezpečenia riadnej výchovy mal. detí.

11. Vo vzťahu k odvolaniu otca odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie venoval náležitú pozornosť eventuálnej možnosti zverenia maloletých detí do jeho osobnej starostlivosti a na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnejmu záveru, že v tomto prípade neboli splnené podmienky pre zverenie troch maloletých detí do jeho osobnej starostlivosti ani preto, že rozdelenie súrodencov by malo za následok narušenie súrodeneckých väzieb medzi deťmi.

12. Odvolací súd preskúmal aj výrok o určení výživného pre mal. deti, i keď nebol odvolaním výslovne napadnutý, avšak vzhľadom na to, že bol napadnutý výrok o zverení mal. detí do starostlivosti matky, ide o výroky súvisiace a závislé. Výživné určené rozhodnutím súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným kritériám určovania rozsahu vyživovacej povinnosti rodičov k deťom vyplývajúcim zo zákonných ustanovení uvedených v napadnutom rozsudku a odvolací súd sa aj s týmto výrokom súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožňuje.

13. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie o zverení mal. detí M., V., S.V., M. F. a P. S. do osobnej starostlivosti matky na čas po rozvedení manželstva a vyživovacej povinnosti otca voči mal. deťom ako vecne správny potvrdil podľa 387 ods. 1 CSP a podľa § 387 ods. 2 CSP doplnil ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

14. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 3 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).